

Josep Baubí Periodista

"Esteu tranquils, que continuaré donant molta canya"

TORTOSA Arturo Gaya

Pregunta: Quasi farà un quart de segle que la teua veu ha estat un referent de les Terres de l'Ebre a Catalunya. T'ha passat mai pel cap fer-ne un llibre?

Resposta: És una cosa que fa un temps que estic valorant. No és fàcil, però no ho descarto. Després de 24 anys dedicats a la informació, tinc molt a dir, no creus?

P: Per això t'ho pregunto, perquè portes molt de temps en l'ofici.

R: Fa quasi 30 anys, vaig començar al setmanari *Ebre Informes*, amb Pepe Bayerri com a director. Després, amb tu, ja amb la Finestra com a empresa editora. El 4 de setembre del 1989, vaig fer la meua primera crònica a Catalunya Ràdio.

P: Segurament, les 'memòries' de Josep Baubí despertarien interessos...

R: Suposo que, després de viure i veure 24 anys de la història de les Terres de l'Ebre, seria bo recordar moltes coses que han passat al territori des del punt de vista d'un periodista.

P: Has patit molt allò que en periodisme es diu matar el missatger? T'han fet, sovint, culpable de lès notícies quan han estat dolentes o han perjudicat algú?

R: Sí, sobretot en temps de la lluita de la gent de l'Ebre contra el transvasament. Van ser quatre anys molt durs però, alhora, molt enriquidors. Recordes allò d'"estimats, lo riu, no se l'emportaran", que va dir el bisbe Salinas el dia de la Cinta del 2001? Sort que ho tenia gravat!

P: Quina ha estat la notícia més bona que has donat?

R: Totes les referents a la lluita de la gent de l'Ebre contra el PHN del govern d'Aznar. Van ser 4 anys molt grans perquè cada dia teníem tema i, cada dia, la gent de l'Ebre feia història. Llàstima perquè ha servit de ben poc!

P: I la més dolenta?

R: El foc d'Horta de Sant Joan de l'estiu del 2009. Vaig viure-ho en primera persona, juntament amb la periodista i amiga Anna Ferràs, veïna d'Horta, i Xavi Espelt, tècnic de Catalunya Ràdio. Allò va ser un infern i cinc bombers van deixar-hi la vida. Van ser moments molt durs.

P: I quina notícia t'hauria agraït poder donar i no s'ha produït?

R: El reconeixement de la vegueria de les Terres de l'Ebre. És a dir, deixar de ser província de Tarragona i ser un territori independent, ara que això està tan de moda.

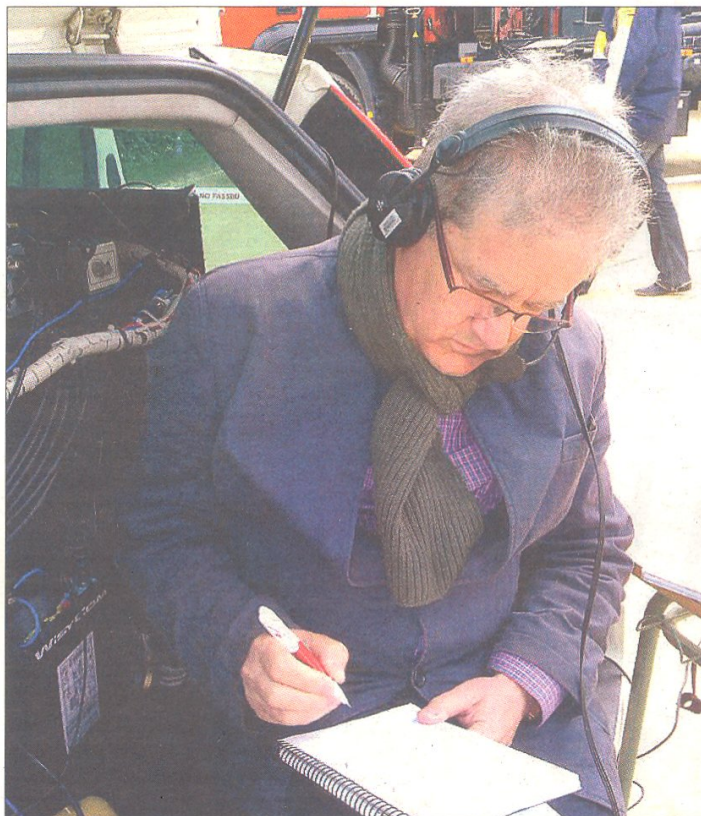
P: Com es reben a Barcelona les notícies de l'Ebre? És veritat que es 'compren' més les males notícies que les bones?

R: No. És cert que els agraden més les coses folklòriques, però les Terres de l'Ebre, a Catalunya Ràdio, sempre han tingut una certa discriminació positiva, fins ara...

P: Parlem de les fonts. Genèricament, què prefereixes: polítics, sindicalistes, empresaris, esportistes, artistes... Qui es porta millor amb els missatgers?

R: Pagesos i sindicalistes, i alguns esportistes. Els artistes també són accessibles. Els polítics, quan els convé, sobretot quan hi ha eleccions, i els empresaris són, en general, bastant inaccessibles.

P: Probablement, no arribaràs a complir el quart de segle a Catalun-

Fa 24 anys que és la veu de les Terres de l'Ebre a Catalunya Ràdio i, probablement, les retallades li impediran celebrar-hi el seu quart de segle. Ell no vol polemitzar en públic sobre el tema, però tots aquests anys de records i centenars de cròniques bé mereixen una entrevista.

ya Ràdio. Què és el que t'agradaria fer? Penses en un futur lligat al periodisme o prefereixes descansar?

R: Continuaré vinculat a la faena d'informar fins que em jubile. Com? No ho sé encara. Ja veurem com va tot.

P: Com està la professió a les Terres de l'Ebre?

R: Molt malament; cada dia, pitjor. Estem en el pitjor moment. I com he sentit aquests dies, sense periodisme no hi ha democràcia.

P: Què es pot fer per intentar afavorir la situació del periodisme a comarques?

R: Tindre el suport de les institucions, dels empresaris i de la gent de les Terres de l'Ebre. Gasteu i con-

sumiu mitjans de comunicació del territori i doneu faena a la gent del territori.

P: Els mitjans digitals tenen futur?

R: Suposo que sí. Molt. És el futur, encara que espero que no desaparegue el periodista tradicional.

P: Una única televisió seria forta i bona?

R: És l'únic camí per sobreviure.

P: Sents que la teua faena en aquests anys ha estat reconeguda?

R: Sí, sobretot pels companys i companyes, que he vist com m'estimen i m'aprecien. Estic molt orgullós de tots. Gràcies, però tranquils, que continuaré donant molta canya! ■